

РЕШЕНИЕ

№ 5883

гр. София, 27.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 14.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9036** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. К., [дата на раждане] в [населено място], И., ЛНЧ [ЕГН], търсеца закрила, гражданка на И., против решение № 1860/19.08.2020г. на зам. председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ е отказано да ѝ се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.
Жалбоподателката заявява, че има основателни опасения от преследване в страната си на произход, тъй като е вдовица, жена с трайни физически увреждания. Била спряна в И., когато управлявала автомобила си, и била глобена за това, че косата ѝ се виждала от забрадката (хиджаб). Моли съда да отмени решението на зам. председателя на ДАБ – МС.

Ответната страна оспорва жалбата като неоснователна, счита решението за правилно и законосъобразно. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, както и актуална справка, изготвена от дирекция “Международна дейност” при ДАБ – МС, относно отношението спрямо жените на територията на И., в частност третирането и достъпа до основни права на жените с трайни физически увреждания в И., както и жените, които се противопоставят на отредената на женския пол роля в иранското общество.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по чл.87 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване

административен акт, намира същата за допустима.

След като обсъди релеванните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба на М. К., гражданка на И. от женски пол, етническа принадлежност персиец, с вх. № РД-09-ВР-158 от 23.03.2020г. за предоставяне на международна закрила. Личните данни на кандидата са установени въз основа на подписана декларация на основание чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

От данните от проведеното на 24.06.2020 г. интервю и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че тя е пристигнала в България на 19.09.2019г. с паспорт с туристическа виза. Пътува заедно с пълнолетната си дъщеря, която също е подала заявление за предоставяне на закрила. Преди заминаването си е живяла в [населено място] заедно с дъщеря си Х. Не притежава недвижима собственост в И. и не е работила. Вдовица е, съпругът ѝ е починал през 1991 г., бил е военен. Има още една дъщеря, която живее със семейството си в Н., където преди година е получила статут и син, който живее в Германия от 2003г., бил е 12-годишен, когато е напуснал И., и в момента има немско гражданство. Откакто е заминал не се е пробирал в И., защото не е отбил военна служба. През 2019г. жалбоподателката се е видяла с него в Турция. Това е вторият път, когато тя напуска И.. Дошла е в България, защото приятел на сина ѝ казал на дъщеря ѝ, че има вариант да пътуват до България и оттук да продължат пътя си към Германия. Целта ѝ е да отиде при сина си. Искали да стигнат нелегално до Германия от България, но били заблудени от трафиканта. Когато дошли в България отседнали в хотел във В. по повод организиран туризъм. Останали там дните, които били платили и след това тръгнали с трафикант за Германия. Били местени на няколко места в страната за около месец и в крайна сметка решили да подадат молба за закрила.

Като причина да напусне страната си на произход г-жа К. посочва наличието на финансови затруднения. Синът ѝ им изпращал пари, но инфлацията станала много голяма. Животът в И. не бил добър. Докато съпругът ѝ бил жив живеели във ведомствено жилище, няколко години след смъртта му го напуснали. След като съпругът ѝ починал тя получавала пенсия, а за известен период – и хранителни продукти.

Заявява, че не е имала проблеми с полицията, не е съдена или осъждана, не се е обръщала по никаква причина към съда, не се е занимавал с политика, не е членувала в политически партии и организации. Не е имала проблеми свързани с етническата си принадлежност, не е била заплашвана от никого и никой от нейното семейство не е имал проблем с властите в И..

При регистрацията в ДАБ е декларирала, че е християнка, но в интервюто заявява, че в действителност е мюсюлманка, но е казала, че е християнка от страх и защото била чувала, че е по-добре да бъде регистрирана като християнин в България, тъй като това два по-голяма тежест на бежанската история.

По делото са приложени посочените в решението справки на директора на дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС относно общото положение, актуалната политическа и икономическа обстановка в И. и спазването на човешките права с вх. № МД-273/ 20.05.2020г., за здравеопазването в И. с вх. № МД-288/16.07.2020г. и относно правото на свободно движение, паспортен режим – излизане и влизане в И. с вх. №

МД-52/17.01.2017г.

Представена е и епикриза от 13.07.2020г. от престой на жалбоподателката в Клиниката по кардиология в МБАЛ "Л.", [населено място].

Със становище рег. № УП 6204 от 08.07.2020 г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. К..

С оспореното в настоящото производство решение № 1860/19.08.2020г. зам. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. К.. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в страната на произход - И., е приел, че в случая става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Обосновал е извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От така приетото за установено, настоящият съдът прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – зам. председателя на ДАБ при МС, на когото със заповед № РД 05-392/30.06.2020г., на осн. чл.52 от ЗУБ, председателят на ДАБ – МС е делегирал правомощията си по чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е била информирана писмено, на разбираем за нея език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомена за датата на насроченото интервю, по време на което ѝ е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от нея език, като за целта е бил осигурен превод от и на език дари. Видно от представения протокол от проведено интервю, същото е проведено на заявления от жалбоподателката език, като последната изрично е удостоверила с подписа си, че няма възражения и допълнения. В тази връзка, неоснователни са твърденията в жалбата, свързани с факта, че не е осигурен интервюиращ орган от същия пол – жена. Разпоредбата на чл.63а, ал.6 от ЗУБ предвижда, че чужденец, подал молба за международна закрила, при заявено от него желание се интервюира от интервюиращ орган или преводач, съответно от тълковник, от същия пол. Г-жа К. е запозната с тази възможност, която е описана в Указания рег. № УП -6204/23.03.2020г., Образец по чл.16, ал.1 от Вътрешните правила, връчени и преведени ѝ на персийски език на 23.03.2020г, което е удостоверено с нейния подпис и този на преводача. Въпреки това, тя не е заявила такова желание, по време на интервюто е заявила изрично, че няма пречка то да се проведе, както и че всичко от Указанията за правилата ѝ е ясно. От значение е също така, че преводачът по време на интервюто е жена, поради което не би имало причина да се притеснява да разкрие бежанската си история пред нея. Като косвено доказателство за това, че е била искрена и спокойна по време на интервюто и не е крила бежанската си история, както се твърди в жалбата, е и фактът, че именно по

време на интервюто признава, че при регистрацията невярно е декларирала, че е християнка, защото са им казали, че в България е по-добре да бъдат регистрирани като християни, а в действителност е мюсюлманка.

От изложеното следва, че не са налице съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на оспореното решение, водещи до неговата незаконосъобразност.

В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на жалбоподателката е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е била ограничена да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че г-жа К. не е обосновала необходимостта от предоставяне на международна закрила. Като причина за напускане на страната си по произход посочва, че с дъщеря ѝ искали да се видят със сина ѝ и да останат при него в Германия, защото животът в И. е станал много скъп, имали са финансови затруднения и парите, които той им изпращал вече не стигали.

В мотивите на оспореното решение подробно са обсъдени фактите, установени в интервюто относно бежанската история на жалбоподателката и тези установени в справка вх. № МД47/24.01.2020г. във вр. със справка вх. № МД 52/17.01.2017г., във връзка с причините за напускане на страната ѝ на произход и е обоснован логичният и единствено възможен в случая извод, че тя не е напуснала поради страх за живота си или преследване от страна на държавни или неправителствени органи, за което сочи и фактът, че е напуснала И. с разрешение от властите. От представената история следва недвусмислено, че жалбоподателката е напуснала И., за да отиде при сина си в Германия, т.е. по лични и икономически причини. В интервюто декларира, че не е арестувана, съдена, осъждана, не се е занимавала с политика, не е членувала в политически партии и организации. Изрично заявява, че не е заплашвана от никого и не ѝ е било оказвано насилие. Заявява, че никой от нейното семейство не е имал проблеми с властта

Твърденията в жалбата до съда, че в И. е подложена на системна и тежка дискриминация, поради принадлежността ѝ към определена социална група – тази на жените с трайни физически увреждания и конкретно, че докато е шофирала е била спряна и глобена, защото се виждала косата ѝ и са отнели колата ѝ, не се подкрепят от събраните по делото доказателства. Тези факти не са изложени в интервюто. Напротив, в него тя изрично заявява, че не е имала проблеми с властите. Останалите твърдения в жалбата са общи за ситуацията в И. и отношението към жените. Тази ситуация е предмет на подробен анализ в представените справки от дирекция “Международна дейност” в ДАБ – МС. В интервюто г-жа К. не е споделила, че се е чувствала дискриминирана в И., нито, че е била подложена на изолация или

преследване поради пола си или здравословното си състояние.

От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради нейната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото ѝ мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания да ѝ бъде предоставен статут на бежанец.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай иранската гражданка не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъдена на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че тя нито е арестувана, нито е осъждана в държавата си по произход.

От представената пред съда справка вх. № МД-544/09.10.2020г. относно отношението спрямо жените на територията на И. и в частност третиране и достъп до основни права на жените с трайни физически увреждания в И. се установява, че в И. законите клонят в полза на мъжете и в Наказателния кодекс е предвидено, че жените, които не покриват цялото си тяло на публични места, могат да бъдат наказани с глоба и 74 удара с камшик, но също така е посочено, че в големите градове като Т., където е родена и живее г-жа К., ислямският код за облекло не се прилага стриктно. Въпреки, че не е подписал Конвенцията за премахване на всички форми на дискриминация срещу жените или нейния незадължителен протокол, И. се ангажира с Програма за устойчиво развитие до 2030г. вкл. с цел 5 - постигане на равенство между половете и овластяване на жените и момичетата, а президентът Р. определя равенството между половете като приоритет на правителството.

И. е ратифицирал Конвенцията за правата на хората с увреждания през 2009г. Приет е закон за защита на правата на хората с увреждания през 2004г., а през 2018г. приетият нов закон увеличава инвалидните пенсии и осигурителното покритие за здравни услуги, свързани с увреждания. Държавната организация за благосъстояние, редица държавни агенции и 662 неправителствени организации предоставят услуги на хора с увреждания в страната.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващата.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно

минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за И. вх. № МД 47/24.01.2020г., справка вх. № МД 273/20.05.2020г. и справка вх. № 388/16.07.2020г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в И. и специфичното положение на жалбоподателката. По делото липсват данни ситуацията в И. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на И., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и

промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещата убежище, следва да са актуални.

Съдът споделя напълно извода на административния орган, че не са налице условията за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини по чл.9, ал.8 от ЗУБ. Твърденията свързани със здравословното състояние на жалбоподателята и нивото на здравеопазване в И. са подробно обсъдени в решението. С оглед твърденията в интервюто и изложеното в справката за здравеопазването в И. правилно е прието, че г-жа К. може да получи адекватни грижи и лечение, с оглед здравословното ѝ състояние.

По делото не се установяват факти, различни от приетите при постановяването на оспореното решение на председателя на ДАБ – МС. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обоснове извод за основателност на молбата за предоставяне на статут по реда на чл. 9 от ЗУБ на иранската гражданка.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателята не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

На основание чл.92 ЗУБ производствата по реда на глава седма от ЗУБ се освобождават от държавни такси и заплащане на други разноски, поради което разноски в настоящето производство не следва да се присъждат.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданка на И., против решение № 1860/19.08.2020г. на зам. председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: